

Öcalan Nevroz Ve Televizyon

– EMBARÎ · 30 Mart 2013

ÖCALAN, NEVROZ ve TELEVİZYON

Son zamanlarda malumunuz ülkede bir süreç yaşanıyor, birbirine kasti ve bahanesi olan kimseler, tıpkı faili meçhuller döneminde olduğu gibi nasıl birikirini götürüyor idiyse bu gün de süreç adı altında konuşanları, düşünenleri ve az da olsa sürece dair eleştiri ve özeleştiri yapanları, süreci baltalamakla, provoke etmekle suçlanmak artık adetten olmuştur. Evvel Allah bu konuda bir konsensüs sağlanmıştı. Onun içindir ki ben de kendi dilime hâkim olamadığımdan en fazla bu güne kadar sabredebildim. Bu, bana süreci daha rahat tahlil ve tenkit etme fırsatını sağladı. Aslında ilerde sırf "aslında diyecektim veya yazacaktım" diye söylememek adına süreci değerlendirmek ihtiyacını duymuş da olabilirim.. Belki de ilerde bizim söylediklerimizden bir şeyler vuku bulursa biz de birilerine hava atarak aslında ben falan tarihte yazmıştım diye yazmış da olabilirim. Belki de sözün para etmediği bu günlerde içimi kâğıda dökmeliydim. Okurlarımdan ricam odur ki yazımın sonuna kadar sabırla okumaları.

Günlerden 21 Mart günüydü, nam-ı diğer Nevroz günüydü. Nevroz, aslında Türk kültüründe de olduğu halde Kürtler erken davranıp nevrozu millileştirince Türkler de "Kürt'ten evliya alma havluya" kaidesi gereği kürtten nevrozu almaktansa bırakmayı yeğlediler.

Her yıl nevroza giderken, kapıkulu olduğumuzdan vazifemiz gereği bu yıl nevroza katılmadık. Aslında doğrusunu söylemek gerekirse katılmadığım için mahzun da değildim, nasıl olsa milyonlar nevroz alanındaydı, kanımca kelle sayısına ve milli ispata pek ihtiyaç kalmamıştı. Bu yılın nevrozu diğer nevrozlardan farklıydı. Bunu farklı kılan tıpkı her seçim sonrası başbakanın balkon konuşması gibi, bu nevrozda Öcalan'ın konuşması vardı. Bu konuşmada Öcalan, 30-40 yıldır kendisinin peşine düşen bir halkın kaderini belirliyordu. Halkı, rengareng elbiseleriyle, çeşitli bayrak ve flamalarıyla bir milyonu aşkın kalabalığıyla, bir "lebbeyk" sigasıyla, başkanın mektubuna kilitlenmişti. Bizler de diğer nevroz alanında olmayanlar gibi ayakta televizyona dikilmiş, heyecanlı bir şekilde dinlemeye başlamıştık. Mektup ilk olarak Kürtçe okundu, okunan Kürtçeyi birçok kişi anlamayınca mektubu okuyanın iyi okuyamadığına kanı getirilerek, sabırsızlıkla herkes mektubun özü olan Türkçesini hasretle beklemeye başladı. Çünkü mektubun Kürtçesi tercümeydi ve karmaşık geliyordu. İçimden, keşke başkan, onlarca kitabı Türkçe yazdığı halde bari bu mektubunu, başkanı olduğu halkının diliyle yazsaydı düşünceci geçmiyor da değildi.

Nihayet mektubu dinledik, soldan bakan birçok arkadaşının mektuptan geçen "üç peygamberin mesajlarındaki hakikatler, bu gün yeni müjdelerle hayata geçiyor" ve "Kürtlerle Türklerin bin yıllık İslam bayrağı altındaki ortak yaşamları" mısraları hariç mektubu pek beğendiklerini gördüm. Türk solundaki kardeşlerimiz ise sevinçten uçar gibi olduklarını gördüm ve "adam daha ne desin" diyorlardı. İslamcı veya dindar arkadaşlarımız ise renklerinin açıldığını, yüzlerinin güldüğünü müşahade ettim. Kendi aralarında "acaba Öcalan Kral Necaşi gibi hidayete mi erdi" diyerek inşallah ve maşallah temennilerinden sonra "adam akıllı çıktı" diyorlardı. Bir de kendilerine yurtsever diyen kendilerini Kürt

ve Kürdistanî sayan bir kesim vardı ki, belli ki umduklarını bulmamışlardı, moralleri bozuktu "muhakkak vardır bunda bir hayır" diyorlardı, bir iki arkadaş da muhalif Kürt partilerindendi onlar mektup biter bitmez "biz diyorduk adam mit elemanıdır, adam devletin figüranıdır siz inanmıyordunuz aha siz kendi kulaklarınızla dinlediniz." Diyorlardı. Bir de benim gibi nesli tükenmiş veya yeni türemiş, iki dünyalı, çift görüşlü, hem Kürtlükten hem de Müslümanlıktan dem vuran üç beş arkadaş vardı. Her yerde olduğu gibi mektup konusunda da ortayı bulamamışlardı. Öcalan'ın peygamberlerden, İslam bayrağı altındaki barış ve kardeşlikten bahsetmesi onları sevindirmiş, ama mektupta Kürt ve Kürdistan'a dair fazla bir şeylerin bulunmayışı onları üzmüştü. "Yine de şimdilik konuşmak doğru değildir" diyorlardı. "Mektubu iyice incelemek ve irdelemek gerekir" diyorlardı.

Bu arada akşama doğru eve dönerken nevrozda dönenlerin muzaffer bir komutan edasıyla kornerler eşliğinde sevinç çığlıklarıyla arabalarla birçok kişinin şehir turu attığını görünce, hayret ettim acaba biz mi anlamadık yoksa Kürdistan mı ilan edildi veya bazılarının korkulu rüyası olan ülke mi bölündü. Gerçi bizim Kürtleri anlamak çok zordur, bizler ağıt ve matemlerimiz eşliğinde şaha kalkmaz dansa kalkarız. Bize birileri sizin işkence gördüğünüz cezaevini yıkacağız deyince alkış tutar yerine yine sizin için daha büyük bir ceza evi yapacağız deyince yine alkış tutan bir halkız. Onun için ben de gençlerin sevinç turlarına kanmadan eve gelir gelmez mektubu yeniden incelemeye aldım.

Mektubu baştan sona defaatle okudum. Tüm temkinli ve tedbirli değerlendirmelerime rağmen mektuba "mutabakat metni" "samimiyet testi", "Türk kamuoyunu ikna mektubu" en fazla tüm iyi niyetimi kullanarak "iyi niyet mektubu" diyebildim. Mektup, milli bir mektup değildi, Mektup, belli ki hükümetin de süzgecinde geçmişti, çünkü birçok riski göze alan başbakanın da gönlüne su serpmişti. O da mektubun kendi söyledikleriyle örtüştüğünü itiraf etmişti. Yoksa Adalet Bakanı 18 Mart 2013 tarihinde bir televizyon programında PKK'nın 21 Marttan sonra Sınır dışına çekileceği haberini nereden bilecekti.

Mektup, Orta Asya halklarına selam göndermekle başlar, Türkiye'deki halkların yanında, dağları, nehirleri, oyunları kardeş ilan etmekle, yeni bir Kürdistan'dan öte, yeni bir Türkiye ile uyanıldığını, PKK'nın pek alışık olmadığı "silahlı unsur" kavramının kullanıldığı ve bu silahlı unsurlarının kayıtsız şartsız sınır dışına çekileceği, her Türk'ün hatta birçok kürdün paronayası olan ülkenin bölünmesinden vazgeçildiği, etnisiteye dayalı tek uluslu bir devlet kurmanın insanlık dışı bir imalat olduğunu, daha çok milliyetçi zevatın mevzubahis ettiği "Misak-ı Milli, Kurtuluş savaşı, Çanakkale Savaşı, Orta Asya vurgusu, bin yıllık İslam bayrağı altındaki kardeşlikten dem vurulması", şimdiye kadar kendileri için kullanılan "bölücü ve ayrımcı"lara karşı bütünleşip birleşeceğini dile getirmektedir. İslam'dan ve peygamberlerden bahsetmekle hükümeti ile tabanını ve dindar Kürtlerin gönlünü kazanmaya çalışılmıştır. Mektupta misak-ı millinin dışında kalan Irak ve Suriye halklarının "milli dayanışma ve barış konferansı" adı altında kendi gerçeklerini tartışmalarını istenmiş bağımsız olan bu iki ülkenin halklarının gerçeklerinin ne olduğu hakkında bilgi verilmemiş. Türkiye'deki halklarını özellikle bundan uzak tutmuştur. Onun içindir ki ben diyorum. Bu mektup daha çok bir nasihatnamedir, ikna namedir, aklan namedir.

Bu mektupta Türklere yönelik büyük kazanımlar mevcut iken, Kürtlere ise bol bol barış ve kardeşlik nasihati verilmiştir. Herhalde Sayın Öcalan Kürtleri Çantada keklük bilmiyordur. Belki de halkının kendisine olan güven ve sadakatten olmalı ki onlara dair bir teminat verme veya açıklama yapma ihtiyacı

duymamıştır. Türklere dair kazanımları ise sıralamıştır,

1-Özellikle silahlı mücadeleden kayıtsız şartsız vazgeçtiğini ilan etmiştir

2- Türkiye'nin birlik ve beraberliğini savunmuş hatta misak-ı millinin dışında kalan toprakların alınmasını zammem tavsiyede bulunmuştur. Oysa Irak'ı anladım da Suriye'nin misak-ı milli sınırları içerisinde olduğunu ben yeni duyuyorum.

3-En önemlisi milli bir devletin (Kürdistan'ın) kurulmasından vazgeçmiş, bunun insanlık dışı bir imalat olduğunu ilan etmiştir.

4-Her gün ekran başlarında ve meydanlarda Türkiye halklarının bir olduğu, iki halkın aynı kaderi paylaştığını, Çanakkale, kurtuluş savaşını birlikte yaptığını, buna rağmen emperyalist güçlerin bizi birbirimize kırdırmak istediği söylemlerini Öcalan resmen kabul etmiştir.

5- Hiçbir şey almadan Kürtlerden helalleşme istenmiştir. Hiçbir şey dedim de aslında Türkiye cumhuriyeti Kürtlerin sayesinde demokratik ve modern bir devlet olacak Kürtler de bu demokrat devlette alabildiği haklarını alacaklardır. Aslında Öcalan'ın "demokratik özerklik sistemi"nden "demokratik modernite sistemi"ne geçmesi yine Türklerin kazanımıdır. Doğrusu Öcalan'ın kendisinin geliştirdiği bu sistemlerin uygulaması var mıdır yok mudur bilemiyorum.

Öcalan'ın, daha önceleri bu tür konuşmaların akabinde söylenen "yaşasın Kürt ve Kürdistan (bijî Kurd û Kurdîstan) söylemi yerine son cümlesini "yaşasın halkların kardeşliği" tümcesi ile bitirmesi pek manidardır. Hem madem Kürtler farklı değilse ve Kürdistan gibi bir dertleri kalmamışsa birlikte yaşayacağı halklarla kardeşçe yaşamak zorundadır. Onun için bu söz yerindedir. Doğrusu Türkiye'nin %99 'u Müslüman- mümin olduğuna göre bizler de zaten "Şüphesiz müminler birbiri ile kardeşlerdir; öyle ise dargın olan kardeşlerinizin arasını düzeltin...(Hucurat 10) ayetince bu projeyi destekliyoruz.

Takdir edersiniz nevroz akşamından sonra gerek erkân-ı devlet gerekse Türk medyası önce durumu takdire şayan buldu. Ancak kazanımları az bulmuş olmalı ki aniden bir yaygara çıkardılar. Konuyu saptırıp bayrak konusunu gündeme oturtular. Hem mademki tarihimiz ortak ise misak-ı milliye de savunuyorsunuz, Türkiye Cumhuriyeti'yle bir sorunuz yoksa bin yıllık kardeşlikten, Çanakkale ve kurtuluş Savaşı'ndan dem vuruyorsanız o zaman neden Türk bayrağını asmadınız, nerede Türk Bayrağı. Aniden kutlama havası yerine her taraftan kınama mesajları gelmeye başladı. Bizimkiler de dut yemiş bülbüle döndüler. "Arkadaşlar, Türk bayrağı özü itibariyle temiz olabilir, ama bu bayrağı 90 yıldır hep sabıkalı ve kirli eller kullandı. Bize zülüm ve hakaret yapan her kanlı ve kirli elde mutlaka bayrak vardı. Onun içindir ki halkımızın sırf o kirli ellerden dolayı şimdilik bayrağa karşı bir alerjisi vardır. Bunun için biraz zamana ihtiyaç vardır" diyemediler. Bunun yerine efendim doğru söylüyorsunuz, bilinçli yapılmamıştı, bir anlık dalgınlığımıza geldi. Aslında Kürt halkının bayrakla bir sorunu yoktur. Seneye ki nevrozda asarız. Hâlbuki, belki de silah bırakan Kürtlere hâkimiyeti temsil eden bayrağın kendi elleriyle göndere çektilmek ya da en azından gelecek sene için bunun sözünü koparılmak isteniyordu, Bunun sözünü bir sonraki nevrozda alınca mevzu kapanmış oldu. Eğer mesele bayrak ise Diyarbakır'da %35 ten fazla Ak Parti oyu mevcuttur. DBP'liler bayrak taşımadıysalar Ak Partililer nevroz alanında bayrak taşıyabilirlerdi. Anladığım kadarıyla, gelecek sene veya senelerde istiklal marşı sorun edilecektir. Zaten 2-3 yıl içerisinde nevroz resmi bayram yapılırsa bunlar hepsi kendiliğinden gelir.

Mevzuumuza geri dönersek, Mektupta demokratik siyaset sürecine girildiği müjdesi

verilmektedir. Bizim de temennimiz o ki PKK'nin bütünüyle silah bırakması ve siyasete atılmasıdır. Ama kafama takılan bir husus şudur. Acaba Kürtler 2500 yıllık siyasi ve tarihi bir geçmişi ve geleneği olan bir halkla ne kadar siyasette rekabet edebilir. Zaten 10-15 yıldır aktif siyasetin içindedirler şimdiye kadar ne yapabildiler, diyelim siyaset yapabildiler % 6'lık bir oy potansiyelinin %94 lük bir oranla nasıl baş edebilir.

Konuyu özetlersek, Kürtler, yukarıda bahsettiğim mektuptan öte Öcalan ile hükümet arasında gizli bir takvim olduğuna inanırlar. Kürtlere göre Öcalan, bir şeyler almalı ki bu kadar şeyden vazgeçmiş olsun. Oysa 29 Mart 2013'te başbakan Kanal D' de katıldığı bir programda süreç hakkında detaylı bilgi verdi. Başbakan: Yasal bir düzenleme yapılamayacağını, bunun yasal zeminde yeri olmadığını, PKK'nin silahlı bir şekilde yurt dışına çekilemeyeceğini, aksi takdirde TSK'nin müdahale etmek zorunda kalacağını, yoksa, askerın, yardım ve yataklık etme gerekçesiyle suç işlemiş olduğunu dile getirdi. Tek çarenin silahlarını bir şekilde bırakıp sivil bir şekilde ülkeyi terk etmek gerektiğini vurguladı. Eğer çözüm süreci baltalanırsa çatışmaların yeniden süreceğini nasıl olsa askerın şehitlik mertebesine ulaştığını, karşı tarafın ise pisipisine gittiğini savundu. Bu süreçte hiçbir şekilde ve surette hiçbir şeyin pazarlık konusu edilmediğini, verme babında ne affın ne ev hapsinin kısacası hiçbir şeyin gündemlerinde olmadıklarını dile getirdi. Taha AKYOL' UN "peki ne oldu da hiçbir şey verilmeden Abdullah ÖCALAN her şeyden vazgeçti ve silahlı mücadeleye son verdi? Sorusuna cevaben: biz onu hayata dâhil ettik, adalet bakanı, Biz ona Radyo verelim derken, biz 12 Kanallık Bir TV verdik, daha önce üç günde bir saatlik jimnastik yaparken ben her gün birer saat jimnastik yapsın dedim, bir de mahkum arkadaşlarıyla güneşırı birer saat görüştürelim dedik. Hepsi bu kadar. Bir mahkum başka ne yapabilir ki" dedi. Bu beni vicdanen rahatsız etti eminim her ehl-i vicdanı rahatsız etmiştir? Ben de kendi kendime "ya gerçekten başbakan bunu siyaseten değil de hakikaten söylüyorsa buna ne denmeliydi, yani 42 ekranlık bir TV nasıl oluyor da bir halkın kaderini ve geleceğini belirliyordu. Önce inanmadım sonra ben de bu haberi yine bir TV aracılığıyla öğrendiğimi düşününce TV'nin küçümsenecek bir şey olmadığını kabullendim, bir ara inanır gibi oldum. Ancak çok zeki olan Sayın Başbakan programın sonunda konuyu eyalet sistemine getirdi. 2023' te "Eyalet Sistemi"nden bahsetti büyük bir Türkiye için neden olmasın? Osmanlıda Kürdistan ve Lazistan eyaleti vardı, dedi. Kanımca bu son hamlesiyle Kürtlere bir göz kırptı. Hele bir 10 yıl daha bekleyin Allah büyüktür demek istedi. İçimize yeni bir umut yeşertti biz de inşallah başbakan 2023'e kadar iktidarda kalır diye dua etmeye başladık. HÜLASAYI KELAM VESSELAM

30.03.2013
Ziyaeddîn EMBARÎ